

cô bé, hấn, cơn mưa và căn nhà đường mười sáu

L.T.S. : Nguyên Nhi, nhà văn, nhà thơ, người bạn đồng môn OCS, đã có nhiều sáng tác đăng tải trên các báo văn học nghệ thuật hải ngoại. Tập truyện "Con gái người gác đèn biển" của Nguyên Nhi đã được xuất bản năm 1999 bởi tuần san liên mạng Văn Học Nghệ Thuật. Biển khơi trân trọng giới thiệu đến bạn đọc mẫu chuyện ngắn đặc sắc dưới đây của Nguyên Nhi trích từ tập truyện này.

V.A.T.

CƠN MƯA

Buổi ra mắt tập truyện thứ ba của hấn sắp chấm dứt. Cơn mưa vừa ngớt hạt. Qua cửa sổ hấn thấy vài vì sao lưa thưa.

Khách khứa và bạn bè hấn lục tục ra về. Người vợ cũ của hấn đứng dậy. Hấn không giữ nàng lại lâu hơn dù mai chủ nhật. Nàng còn phải lái xe hơn trăm dặm. Nơi đó, đưa con gái hai mươi tuổi của hấn, bố dưỡng nó và chuyển du lịch ngắn ngày đang chờ nàng. Đúng lúc ấy cô bé xuất hiện.

"Vợ cũ của ông?" Cô bé tinh nghịch quét mắt về phía người đàn bà.

Hấn không sẵn sàng cho những câu hỏi thuộc loại này. Người đàn bà vẫy vẫy bàn tay có mang nhẫn cưới về phía hấn, cười buồn. Mấy ngón tay nàng nhấp nhô như đang khẽ chạm trên mặt phím dương cầm. Hấn vẫn ngồi, đầu gật nhẹ. Thực tình hấn không quen cung cách tiễn đưa.

"Cô bé muốn tôi ký vào trang nào? Có thích tôi viết thêm vài dòng không?" Hấn ân cần.

"Đẹp mấy truyện thổ tả của ông lại đi!" Cô bé cười thành tiếng.

"Đây đã đọc nát từ hồi ông mới đăng báo! Đây chỉ muốn nói chuyện một chút, được không?" Cô bé hất lộn tóc bướng bỉnh trước trán.

Nhà hàng bắt đầu dọn dẹp. Người khách cuối cùng đi ngang, vỗ vai hấn. Hấn nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường rồi thông thả quay lại, ngó chăm chăm vào mặt cô gái. Hấn vốn kiên nhẫn với phụ nữ. Dĩ nhiên không phải vô điều kiện! Mà cô bé thì đạt được mức yêu cầu: đẹp!

"Trời lại mưa," cô bé thở dài. Nàng kéo chiếc ghế đối diện hấn.

Những vì sao li ti vừa thấy đó lại biến mất. Cơn giông lại ào đến, toan lột sạch những chiếc lá còn lại. Nhưng không lẽ cô bé đến chỉ để bảo cho hấn biết trời lại đang mưa?

"Ừ, thì mưa," hấn chép miệng.

"Em sợ những cơn mưa," cô bé thì thầm. Nàng ngược đôi mắt buồn thiu về phía cửa sổ, nơi những cành cây khẳng khiu đang va đập liên hồi vào mặt kính.

"À, ra thế!" Hấn xoa tay. *A farewell to arms!* Hấn nghĩ, chắc cô bé đã đọc E. Hemmingway! Hấn vừa nhận biết cô bé! Hấn biết nhiều phụ nữ hay bắt chước lối sống, nếp suy nghĩ của những nhân vật tiểu thuyết mà họ ưa thích. Và rồi cuộc đời họ, đôi khi, cũng kết thúc như cuộc đời những nhân vật kia. Phần nhiều không may!

"Thật hay cho cô bé," hấn đứng dậy, "tôi thì thích mưa! Cô bé đi một mình?"

Lúc này quá giang nhỏ bạn," cô bé nhún vai, "bây giờ thì đi với ông. Không phiền chứ ?" Đến cửa, cô bé giương dùi cho hai người.

"Ta đi đâu?" Cô bé hỏi, hơi khom mình, một tay túm lấy phần ống quần ở hai đùi, nhón bước dài tránh một vũng nước đọng.

"Nhà đâu?" Tôi đưa cô bé về," hấn nói khi mở máy xe. "Hãy xin lỗi bố mẹ về tội về muộn! Đánh răng! Chải đầu! Ngủ một giấc cho no! Sáng mai nhớ đến nhà thờ!"

"Này, đừng lên giọng người lớn," cô bé chồm môi. "Ông trở nên trẻ con rồi đấy! Em nghĩ vẫn còn quán cà phê hăm bốn giờ nào đó." Cô bé vuốt những hạt mưa long lanh trên tóc.

Hấn đánh xe chậm chậm về hướng quảng trường lớn. Một tia chớp giật soi sáng đám mây đen mỏng đang chờn vờn trên nóc những tòa nhà cao tầng. Mấy bảng đèn xanh đỏ run bần bật trong cơn lốc.

"Hê, tôi không lãng mạn và liều mạng dữ vậy đâu, cô bé!" Cái gạt nước quét nhanh làm đôi mắt hấn lại trở mệt. "Tôi nhớ căn phòng chung cư của tôi rồi đấy!"

"Vậy thì... ta về," cô bé hạ thấp giọng, "...nhà ông".

Tiếng cô loăng đi. "Em sợ những cơn mưa... Một mình..."

Mặt đường loang loáng nước. Hấn bật radio. Lại tin tức về cơn bão nhẹ ở xa. Tự nhiên hấn nhớ nửa chai rượu còn lại trong góc kệ sách phòng hấn. Hấn chọn một album của Nicola Arigliano. *Ho Bisogno d'Amore. I am alone, alone every night, but tonight. Tonight I need love...* Giọng ca lãng đãng... Giọng nhạc rưng rưng. Nỗi nhớ hấn trôi bồng bềnh qua chuỗi năm tháng muộn phiền, thoáng ghé lại trên đôi ngày lộng lẫy hiếm hoi. Hấn nhớ lan man ca khúc đầu tiên hấn viết cho ai đó: "Người ơi chút lửa lòng ta đã... Vì người bốc cháy đêm nay..." Đời qua...Người xa... Lời ca ở lại.

"Đừng, đừng chạy trên đường mười sáu," bỗng cô bé hét lớn. Giọng cô bé khàn đặc rồi vỡ vụn trong tiếng nhạc, tiếng mưa...

HẤN

Những cơn mưa chợt đến chợt đi đã giam họ suốt tuần. Trừ một lần họ ra ngoài mua một ít thức ăn, vài vật dụng cho cô bé và mấy quyển sách cho hấn.

Những cơn mưa đã đuổi biệt mấy con chim thường báo thức hấn bên những chậu hoa trên bậu cửa sổ. Mấy khóm hoa tươi tắn. Một sáng, giọng còn ngái ngủ, hấn nói với cô bé về những con chim sớm bỏ đi.

"Nhưng bù lại những cơn mưa đã mang em đến cho anh." Cô bé rúc đầu vào ngực hắn. Hơi thở cô bé làm hắn nhột nhột buồn buồn.

"Những cơn mưa thôi sao?" Hắn tự ái, "Nỗi khiếp sợ trước thế lực thiên nhiên được di truyền từ tổ tiên thời hang động ấy à? Vậy thì cái mà mọi người... vẫn gọi là tình yêu?"

Thực sự hắn không tin vào sự khả hữu của cái mà hắn vừa nhắc! Hắn không bao giờ tin vào những điều hắn viết.

"Em không rõ," cô bé ngập ngừng. "Không ai rõ! Không cứ gì những cơn mưa. Có thể là một vạt nắng. Một vai áo. Một mắt nhìn..." Cô bé trở nên lúng túng. "Giống như một chuyển động nhỏ nhoi nào đó trong khí quyển để rồi biến thể, phát triển thành một cơn bão lốc. Muôn đời tình yêu vẫn thế chẳng? Em không biết. Nhưng... em yêu anh."

Hắn cười nhẹ trong mái tóc cô bé. Những ngón tay hắn nghịch ngợm nốt ruồi trên ngực cô. Hắn tự hỏi, trong đời, không biết hắn đã yêu ai chưa nhỉ? Có thể đã. Có thể chưa. Nhưng chắc chắn hắn yêu những mối tình. Suốt đời hắn chạy thục mạng theo những cuộc tình nhưng hắn cũng rất hững hờ với phụ nữ. Giống như hắn yêu những cơn mưa vậy mà! Có khi hắn nằm yên lặng hàng giờ trong bóng đêm tịch mịch, tai lắng nghe từng chuyển động mơ hồ nhất của những cánh lá xào xạc ngoài kia, sốt ruột chờ đợi một cơn mưa nhỏ. Hắn có yêu không những giọt nước tự nửa tầng trời? Nói cho gọn: Hắn yêu cuộc tình. Hắn không yêu người tình.

Nhưng sao... cô bé chưa chịu về nhỉ? Nơi của hắn, cô bé có thể đến. Có thể đi. Nhưng cô bé phải có một nơi để về chứ! Hắn đang cần sự yên tĩnh. Bên cạnh cô bé hắn không viết được gì. Phụ nữ và sự yên tĩnh trong đời không thể đi đôi! Người ta chỉ có thể chiếm hữu một trong hai!

"Em sợ những cơn mưa! Em mơ thấy mình chết trong một cơn mưa," đột nhiên cô bé co mình lại như một con sâu đo.

Hắn sức nhớ là hắn đã nhận biết cô bé ngay lần gặp mặt đầu tiên. *A Farewell to Arms!* Hắn cũng nhớ những ngày hắn mới ra lính. Những vòng kềm gai trên tuyến lửa. Những pha cận chiến kinh hồn dưới bầu trời rực sáng hỏa châu. Những công sự ngập nước mưa và bùn. Và máu... Sao thế nhỉ? Cô bé đã phải đọc Hemingway chứ? Ở tuổi này cô bé hẳn chỉ biết chiến tranh qua tiểu thuyết.

"Mình nên đi đâu đó một chút," hắn đề nghị. "Xuống phố... mua một chai rượu chẳng hạn."

Bên ngoài mưa chỉ lất phất. Lúc ngừng xe trước tiệm rượu hắn mới biết hôm ấy là chủ nhật. Hắn bực bội dấm mạnh xuống tay lái. Cô bé, tự nãy giờ vẫn yên lặng quan sát hắn, bỗng bật cười ròn rã. Lâu lắm hắn mới lại thấy cô bé cười.

"Ta đi vay của thằng bạn một chai vậy," hắn nói lúc đóng sầm cửa xe. Cô bé lại yên lặng.

Hắn lại cho xe qua quảng trường lớn, về hướng tiệm tạp hóa mà hắn vẫn đồ xăng và mua thuốc lá chịu. Hắn có vẻ ung dung. Đến cột đèn xanh đỏ, bằng một động tác bất ngờ, hắn quay ngoắt tay lái sang phải. Chiếc xe nghiêng hẳn rồi chồm lên.

"Dừng lại," cô bé la hoảng. "Không, không được chạy đường mười sáu!" Cô dấm mạnh lên cửa kính.

Hắn giảm tốc độ rồi dừng lại bên lề. Hắn nhìn thật sâu vào mắt cô bé. Đôi mắt ấy ướt sũng. Hắn lặng lẽ quay sang một con đường chữ.

CÔ BÉ

Có nhiều dấu hiệu cho biết những ngày mưa sắp qua. Đất trời nở rộng ra, dịu lại. Hấn bảo với cô bé chưa bao giờ hẳn chứng kiến những trận mưa nào dai dẳng như mưa hai tuần rồi. Cô bé trầm ngâm. Lâu lâu cô nhấm nháp một chút rượu trong ly của hấn rồi nhắm mắt.

Hấn hát cho cô bé nghe bản nhạc hấn viết từ thời chiến tranh.

*"Hãy mở mắt thật to - và nhìn
Hãy vòng tay thật kín - và ôm
Hãy cúi mặt nôn nao - và nhớ
Hãy quay lưng bình thản - và quên..."*

Cô bé có vẻ chăm chú. Cô để ngón tay trở giữa hai hàm răng.

"Thơ của một cô gái," hấn mơ màng. "Cô ấy viết năm mới mười sáu, mười bảy gì đó. Tình yêu trong chiến tranh... Nỗi bất hạnh làm con người sớm trưởng thành, lớn mau ..."

"Bây giờ cô gái ấy ở đâu ?" Cô bé đến gần cửa sổ, dùng ngón tay vẽ mấy nét ngoằn ngoèo trên mặt kính mờ.

"Anh không biết. Anh chỉ đọc được một bài này của cô ấy," giọng hấn xa xôi. Rồi hấn lại nghĩ, sao cô bé chưa chịu về nhà nhỉ ?

Cô bé rút từ kệ sách ra một quyển của hấn. Cô không nhìn vào quyển sách. Cô bé nhìn xuyên qua nó. Cô như nhìn vào một vật, một điều gì đó vô hình phía sau những trang sách.

"Thế giới trong tiểu thuyết của anh đầy đầy những điều giả định. Mọi sự việc đều xảy ra theo một trình tự hợp lý đến... kỳ cục! Các anh gọi đó là logic, phải không? Trong khi đó các anh, nhà văn, dư biết rằng cuộc đời vốn thật phi logic!"

Hấn tợp một ngụm lớn. Hấn không muốn tranh luận với phụ nữ. Đã có lần hấn nghĩ, nếu người ta viết một câu thơ, câu văn không ra hồn thì tốt hết nên đi làm một nhà lý luận, phê bình văn học. Nhưng... sao cô bé chưa chịu về nhỉ? Hấn lại nghĩ.

"Hãy lướt qua cuốn truyện này của anh," giọng cô bé đều đều. "Trước hết, anh đã xác định được điều gì đó cần phải gửi gắm tới người đọc. Cái kết luận đã được xây dựng xong! Cái chủ tâm đã sẵn, phải không? Đây là điều nghịch lý lớn lao nhất! Anh, nhà văn, có thừa mứa những định kiến sai lầm!"

"Anh không hiểu ..." hấn bồn chồn. "Mình nên đi đâu đó một chút đi, cô bạn nhỏ."

"Rồi... trung thành với phong cách cổ điển, anh đi tìm nhân vật, bố trí thích hợp thời gian, không gian," cô bé hơi ngần ngại một chút. "Nhân vật phải không thiếu, không thừa. Họ suy nghĩ và hành động hoàn toàn phù hợp với cá tính riêng từng người. Phù hợp hoàn toàn! Điều này có... kỳ cục không?" Cô bé đặt quyển sách lên đùi. "Mâu thuẫn xuất hiện! Mà mâu thuẫn thì ở đâu, thời nào mà không có? Giữa con người với con người, con người với thiên nhiên, tôn giáo..." Cô bé trở nên sôi nổi hơn. "Anh, nhà văn, đào khoét những mâu thuẫn, đẩy mạnh những xung đột đầy kịch tính đến tận cùng. Khi những xung đột đã lên đến cao điểm, người đọc đang hoang mang đến cùng cực thì các anh, nhà văn... hê, lật lá bài tẩy lên! Đây, đây... giải pháp! Đây là kết luận! Đây là bức thông điệp quan trọng của tôi, nhà văn, gửi đến quý vị. Rằng..."

"Trời đất! Em có say chưa?" Hấn sững sốt.

"Có thể nói gọn ghẽ thế này: Trong số một trăm các anh, nhà văn, một là tài năng, chín mươi chín còn lại là... những tên bịp bợm."

Hấn bắt lực buông mình xuống ghế dựa.

"Nhưng em yêu anh," cô bé chậm rãi. "Anh quan tâm đến tất cả những gì thuộc lãnh vực con người, phải không? Anh viết anh không bao giờ dừng đứng trước nỗi bất hạnh của con người phải không? Tội nghiệp cho anh..."

Hấn đỡ cô bé đến giường, kê cho cô chiếc gối rồi ngồi bệt xuống thảm.

"Con người? Anh đã quan tâm đến những điều thật lớn lao," cô bé xoa đầu hấn, "nhưng anh, nhà văn, đã bắt lực trước những bất hạnh rất riêng của những đơn vị người!" Cô bé thổn thức, "thế giới văn chương của anh không cứu giúp được em. Anh sẽ đầu hàng trước nghịch cảnh của em. Cũng như anh đã bắt lực thảm hại với những bi kịch của chính đời anh. Tội nghiệp cho anh..."

Hấn gục đầu trước ngực cô bé. Điều kỳ lạ là trong phút giây này hấn thấy hấn cần sự vỗ về, an ủi.

"Anh, nhà văn, có thể tự đắc về sự sáng tạo của mình. Có thể các anh tự xem mình là một đấng sáng thế. Các anh có quyền tự cho mình là đấng cứu chuộc. Cái cao ngạo của anh, nhà văn, đã làm anh quên bằng đi những bi kịch của chính mình. Các anh nhảy qua những vực thẳm có thực của đời mình bằng... sự quên lãng. Các anh...những kẻ bắt lực!" Giọng cô bé rưng rưng.

"Thế giới trong những trang sách của anh không cứu giúp được em," cô bé lặp lại.

Cơn mưa đã dứt hấn. Chiều ngả chậm.

"Mai, nắng ấm, có lẽ... mình nên đi đâu đó..." hấn thì thầm.

"Thế giới của anh không làm em hết sợ những cơn mưa," cô bé hôn hấn. Môi cô bé có mùi nho chín.

"Mai, chủ nhật, nắng ấm, có lẽ... mình nên đi đâu đó..." hấn lặp lại.

"Vâng," giọng cô bé dứt khoát, "mình sẽ đi trên đường mười sáu."

CĂN NHÀ ĐƯỜNG MƯỜI SÁU

Sáng chủ nhật, như dự báo, trời đẹp. Đường phố thưa thớt. Hấn chạy vừa phải. Con đường mười sáu chẳng khác gì những con đường khác trong cái thành phố lặng lẽ này. Cũng những cột đèn xanh đỏ, những tán cây chụm đầu nhau, những nhà thờ với tháp chuông bên cạnh những hiệu buôn, tiệm giặt. Cũng những căn nhà kiến trúc đơn điệu, buồn chán.

Mỗi ngày, từ chung cư của hấn trên một con đường số nhỏ hơn, hấn tạt ngang rồi phóng xe trên con đường này để đến quảng trường lớn, nơi hấn có một công việc gọi là ậm ừ đủ sống. Con đường quen thuộc đến phát nản. Nhưng hôm nay mọi vật trở nên lạ lẫm! Dù sao, với cô bé, đã hai tuần hấn không đi trên con đường này. Và trên hết, có một sự thay đổi lớn lao trong hấn: hấn yêu cô bé! Phát hiện này làm hấn bối rối.

Lâu lâu hấn liếc sang phía cô bé. Cô khoanh hai tay trước ngực. Cô vẫn lặng lẽ từ lúc mới ra xe. Cô đã bảo hấn đóng kín các cửa kính. Trời không lạnh và gió nhẹ. Hấn nghĩ, nếu thắng một mạch xuống bờ hồ một sáng đẹp trời thế này thì thật tuyệt. Hấn nói điều này với cô bé. Lặng lẽ!

Đột nhiên cô bé kéo tay hấn. Hấn đỗ xe bên bãi cỏ một góc đường, trước chuồng ngựa đua. Từ đây, cô bé đưa ánh mắt đờ đẫn về phía căn nhà có chiếc ghế xích đu màu lá mạ. Mấy dây trường xuân phủ kín mặt tiền, bò lên tận ống khói lò sưởi.

Đúng là nhà cô bé, hấn nghĩ! À, chỉ có vậy: cô bé muốn về thăm nhà! Hấn hơi e ngại nếu cô bé quyết định trở về nhà cô Hấn sợ phải trở lại chung cư một mình, ngồi trên bàn ăn một mình. Và biết đâu, một mình, hấn sẽ... sợ những cơn mưa ?! Hấn yêu cô bé mất rồi!

Cánh cửa bỗng bật mở. Một người đàn bà bước ra.

Người đàn bà mặc áo dài đen, tóc cột chiếc băng tím Hấn không thể nhầm lẫn được: đúng cô bé là bản sao chính gốc của người đàn bà. Cũng dáng vóc thon thả. Cũng chiếc cổ trắng và cao thanh nhã. Hai người giống đến cả nét buồn tự nhiên phảng phất trong đôi mắt đen sâu.

"Mẹ," tiếng cô bé nghe như tiếng gió xa xôi. Tiếng reo vui. Tiếng nức nở. Tiếng hoan lạc. Tiếng buồn phiền. Hấn không thể giải mã được! Hai vai cô rùn xuống như người đang gánh nặng.

Hấn không phải chờ đợi lâu hơn nữa: một người đàn ông phương phi xuất hiện ngay phía sau. Gã đưa tay khép cửa rồi xoay mặt lại phía hấn. Hấn như bị điện giật! Thăng cha này ... hấn đã nhắm mắt từ mười mấy năm nay!

Trông thằng cha lúc nào cũng có vẻ một tay trí thức khoa bảng chính hiệu Harvard. Người ta có thể lầm gã với một yếu nhân bộ ngoại giao đang thi hành nhiệm vụ. Kính gọng vàng. Com-plê đen. Cà vạt. Cổ cồn. Giày bóng lộn. Nhắm mắt lại hấn cũng hình dung rõ nét khuôn trán cọp, cặp mắt rắn của gã. Bộ ria con kiến nằm dĩ thỏa trên đôi môi dưới ươi. Lâu lâu gã vuốt vuốt bộ ria bằng mấy ngón tay phốp pháp có đính hai chiếc nhẫn cẩm thạch hột to bè. Giống chú ruồi xanh đang làm duyên trên mặt kính. Chú đang dũa gọt cái vòi của mình bằng hai chân trước.

Hấn thở dài. Vậy mà có thời hấn và gã đã kết bè với nhau đấy! Hai người đã lê lết khắc các chốn tử điểm trà đình. Về mấy món cờ bạc ăn chơi thì hấn chỉ đáng là học trò của gã. Gã hay quan tâm đến mọi vụ tai tiếng của các nhân vật tai to mặt lớn. Đặc biệt những vụ trong phòng the Gã đã từng có một kết luận trứ danh: "Sống ở xứ này thiệt sướng! Từ thằng cu ly đến tổng thống, không thằng nào ra gì cả!" Hấn không ngờ gã cũng có... một mái ấm gia đình!

Cô bé bỗng vói thay lấy gói thuốc lá. Hấn sửng sốt. Bàn tay nhỏ nhắn của cô lóng cồng với chiếc bật lửa. Hấn châm cho cô một điếu rồi choàng tay ôm vai cô. Rõ ràng cô bé bị kích động đến tột độ.

"Họ đến nhà thờ," cô bé gỡ nhẹ tay hấn ra. Mắt cô đỏ hoe.

Xe người đàn ông và người đàn bà đã khuất sau một giao lộ. Cô bé lại thần thờ đảo mắt về phía ngôi nhà có chiếc ghế xích đu. Mấy dây trường xuân xum xuê phơi nửa mặt lá về phía ánh nắng, thỉnh thoảng gợn nhấp nhô như những lọn sóng nhỏ. Hấn ái ngại nổ máy xe. Hấn yêu cô bé quá!

Suốt buổi cô bé cứ lượn lờ trong phòng như một bóng ma. Cô ngắm nghía ngắm soi từng đồ vật nhỏ. Lâu lâu cô lại đến bên hấn rồi hôn nhẹ vào trán hấn. Hấn thêm một giấc ngủ. Hấn để nguyên quần áo, thả người trên nệm.

Cô bé đã mang vào phòng quyển album nhỏ của Nicola Arigliano. Hấn chấp chơi bay trên những hòa âm bóng bẩy của dàn nhạc Pino Calvi. *I call you Desire. Desiderata!* Những bản nhạc hấn đã thuộc lòng sao đêm nay hấn nghe là lạ. *I want you always, Desire...*

Cô bé đã hoàn toàn khoả thân. Nàng ôm gọn đầu hấn vào lòng, nắm ngón tay cài trên mái tóc chớm đôi sợi bạc.

"Cám ơn," cô bé thì thầm.

"Về điều gì ?" Hấn hỏi.

Cô bé yên lặng. Hấn vòng tay khóa hông cô bé. Hấn ngạc nhiên khám phá ở cô bé một người phụ nữ hoàn toàn khác hấn. *"It's impossible for me to exist without your love. Impossible!"* Nàng nằm vắt đùi ngang ngực hấn. *"I can't believe there's a more romantic love than ours."* Những chùm âm thanh lả lướt bay lượn khắp phòng. Trên người hấn là một thân thể hấn chưa từng gặp bao giờ. Chưa từng biết trong đời. Vật vã ham hố. Nôn nả dữ dội. Mời gọi ân cần. Buông thả mê mụ. Rồi lả xuống chết rũ. Rồi tan chảy âm thầm. Đêm sâu. Hấn nghe rõ nhịp thở khoan thai dịu dàng của cô bé. Hơi ấm...Và mùi hương...

Nửa khuya cô bé cự mình làm hấn thức giấc.

"Xin lỗi," cô bé hôn vào tai hấn.

"Về điều gì ?" Hấn hỏi. Cô bé lại yên lặng. Trong bóng đêm bàn tay nàng sờ soạng trên gương mặt dày dặn phong sương của hấn.

VỀ ĐÂU CÁNH CHIM BÉ BỎNG

Những con chim sớm hót trên bậu cửa sổ đánh thức hấn. Hấn nằm nán lại một chút, cố lắng nghe bước chân quen thuộc của cô bé. Im lặng hoàn toàn! Không tiếng nước chảy trong phòng tắm. Không cả tiếng ly tách cô bé sửa soạn cà phê sáng.

Hấn xuống giường. Trời đẹp. Những nhánh lưu ly trổ hoa tím thắm rực rỡ. Có lẽ cô bé đón nắng ngoài khu sân chơi chung cư Không! Hấn phóng mắt suốt bãi đậu xe Cũng không! Hay là cô bé đang chạy thể dục buổi sáng ở góc đường nào đó ?

Hấn mở đĩa nhạc quen rồi đến bên bàn viết. Cạnh chiếc bình hoa cắm độc nhất một đóa hồng hấn nhác thấy một tờ giấy học trò. Nhìn nét chữ nghiêng nghiêng hấn biết ngay là của cô bé. Một cảm giác lạnh buốt chạy suốt sống lưng hấn. Hấn vội lấy cặp kính.

*"Anh yêu dấu,
Khi anh đọc những dòng chữ này thì em đã đi xa. Rất xa... Đừng tìm em vô ích!"*

Hấn sửng sốt rồi hoảng hốt thật sự. Hấn cuống cuống mở tung tủ quần áo: Không còn bất cứ thứ gì của cô bé.

"Đúng người đàn bà anh gặp hôm qua là mẹ em. Còn tên đàn ông kia chỉ là bố dượng. Nó mới gặp mẹ em một năm nay. Bà yêu nó tha thiết. Bố ruột em đã chết ở quê nhà từ những ngày em còn rất bé, mẹ em một mình tay bồng bế em tìm đường vượt biển. Bà đã vất vả biết bao! Tuổi trẻ bà đã qua, ngày xuân không còn bao lâu nữa. Em hiểu và yêu mẹ vô chừng."

Tên đàn ông ấy thường đến với mẹ em mỗi chiều. Ngày kia bà có việc phải đến một nơi cách đây hơn trăm dặm. Một cơn mưa lũ bất ngờ suốt đêm đã ngăn đường về của bà và cầm giữ nó lại trong căn nhà bé nhỏ của mẹ con em."

Hắn cảm thấy ngạt thở.

"Đêm hôm đó, dưới sức mạnh hung hãn của con thú người đó, em đã không còn là một cô bé ngây thơ. Em đã la khóc van xin. Đã gào thét cầu cứu. Em đã cào cấu chống cự trong nỗi tuyệt vọng cùng cực. Và đã bất tỉnh buông xuôi ...

Từ đó em sợ những ngày mưa. Em khiếp sợ những cơn mưa dai dẳng trên thành phố buồn hiu này. Em thường mơ thấy mình chết trong một cơn mưa. Em có thể giết tên khốn kiếp mặt hạng đó. Nhưng mẹ em yêu nó. Nếu em kể lại sự việc đã xảy ra, chắc mẹ em chết. Mà em thì yêu mẹ vô chừng. Anh ơi, em phải làm sao ? Và dù có làm gì đi nữa, ai trả cho em được phần kẻ cướp đã mang đi?

Em biết anh từ kiếp nào lâu lắm! Đã tìm đến và ở lại một tháng bên anh. Cho đến bây giờ, đó là những gì to lớn nhất mà em đã làm được trong đời. Hôm nay em quyết định ra đi. Em không muốn mang đến cho anh thêm một cơn mưa lũ vì đời anh đã bẽ bộn những cơn mưa ..."

"Vô lý!" Hắn lầm bầm, "Một quyết định vô lý biết bao!" Như người điên, hắn gào tên cô bé suốt dãy hành lang chung cư lạnh ngắt, mấy rèm cửa sổ hé mở vừa đủ cho vài cặp mắt tò mò rồi đóng sập lại.

Giọng ca Nicola Arigliano trầm ấm, mượt mà... *Give me your hand and smile. Arrivederci! Goodbye without tears...* Cô bé như còn khói sương lẫn khuất đâu đây. Hắn hét to rằng cô bé đã lầm. Rằng hắn yêu cô bé. Tiếng hắn vọng lại giữa bốn bức tường hiu hắt lạnh căm.

Hắn cứ đi đi lại lại. Hắn cần cô bé biết bao nhiêu!

Cô bé đã đi xa, đã mang theo suốt đời sự yên tĩnh của hắn. *For the last time, smile and pretend it was all in fun.* Những con chim sớm đã trở về, đang ca hát líu lo. Còn cô bé, con chim nhỏ thân yêu, lại cất cánh bay vào bầu trời giông bão. "...

Thế giới của anh, những trang sách của anh không vượt nổi đời em. Bên anh, em vẫn không quên được cơn mưa lũ hãi hùng đêm ấy. Em không muốn đời anh thêm u ám vì cứu mang thêm tâm sự đời em. Hãy quay lưng bình thản - và quên! Nhớ không?"

...Let's smile and say goodbye... Những âm thanh cuối cùng ào ào như tiếng mưa gõ vào mặt kính đêm hắn gặp cô bé. Hắn ôm đầu. Bao giông cuộc đời giăng khắp nẻo, em về đâu hỡi cánh chim bé bỏng thân thương?

Chuông điện thoại reo vang. Có lẽ con gái hắn, mẹ và bố dượng nó đã trở về sau chuyến du lịch ngắn ngày. Hắn cần nói chuyện với con gái hắn...

Nguyễn Nhi

Về lại bên đời nhau Lại một lần đi Thơ Thụy Vũ Quẻ bói cuối năm
 Quán ba cô Thơ TTH Father's Day Ảnh và Thơ
Tân tây du ký Thơ tiền chiến Nhà hàng hải (*tiếp theo*) Thơ Huỳnh Kim Khanh
Vấn đề chữ thề trong văn hóa dân tộc Tôi đi về tôi nhớ Ngày bãi trường
Thơ Tóc Tím Truyện cười Trại tù Xuân Lộc Dear bác Thông Thiên & bà Hạnh Thuận
 Muối mặn tình người Chuyện "Nguyễn Kinh"

MỤC LỤC